

Nr 216.

Av herr **Jonsson** i Skedsbygd m. fl., om anslag till inrättande av nya veterinärdistrikt.

År 1946 upprättades inom medicinalstyrelsen en promemoria angående behovet av nya veterinärdistrikt, som tillställdes dåvarande chefen för jordbruksdepartementet. Styrelsens avsikt var att fem nya veterinärdistrikt årligen skulle nyinrättas under de närmaste fem åren. Denna plan har emellertid icke kunnat fullföljas. Riksdagen medgav 1946 och 1947 att sammanlagt tio nya distrikt finge inrättas, men med motivering att statsutgifterna måste begränsas beslöt riksdagen på departementschefens förslag förra året att inga nya distrikt skulle inrättas för budgetåret 1948/49. I sina anslagsäskanden för det nästkommande budgetåret 1949/50 har veterinärstyrelsen begärt att sju nya distrikt skulle upprättas under nämnda budgetår. Departementschefen vitsordar visserligen behovet av nya distrikt men med hänsyn till nödvändigheten att begränsa statsutgifterna har han icke ansett sig kunna framlägga förslag därom i årets statsverksproposition.

Det är ju givet att staten måste visa återhållsamhet med sina utgifter i nuvarande ekonomiska läge men det måste ju bli en avvägningsfråga på vilka områden utgifterna böra begränsas eller icke. Behovet av nya veterinärdistrikt är trängande, vilket också veterinärstyrelsen framhåvt i sina riksdagspetita. Styrelsen framhåller, att många veterinärdistrikt äro alldeles för stora med hänsyn till den intensifierade djurvård som numera förekommer. Kreaturen representera stora förmögenhetsvärden, och därför är det icke minst ur ekonomisk synpunkt nödvändigt att de erhålla sakkunnig veterinärvård när behov därav föreligger. Inom de mera djurrika eller eljest svårskötta distrikten är arbetsbördan för de ordinarie veterinärerna så stor, att de icke kunna medhinna vad de rätteligen borde göra. För att minska deras arbetsbördan och bereda djurägarna tillfälle att i möjligaste mån erhålla veterinärhjälp inom rimlig tid har veterinärstyrelsen förordnat extra veterinärer på olika platser. Den fasta avlöningen till dessa betalas regelmässigt av kommuner, vilkas djurägare måste ha tillgång till veterinär på närmare håll än det, där den ordinarie veterinären har sin stationsort. Sådana kommuner komma emellertid i ett vida sämre läge än andra, som ligga närmare den ordinarie veterinärens boningsort. Även för veterinärerna själva äro förordnandena som extra veterinär oförmånliga i så måtto, att de icke ha rätt till pension och bidrag vid sjukdom, så länge de tjänstgöra som extra veterinärer. Det är då självklart att en extra

veterinär så snart som möjligt söker erhålla ordinarie tjänst. På så sätt gå de extra veterinärdistrikten ofta miste om en duktig och allmänt omtyckt veterinär som skulle passa bra just för den tjänst han innehar. Den veterinära vården blir också i allmänhet lidande på alltför täta ombyten av veterinär.

Utbyggandet av veterinärdistriktet är således en angelägenhet av yttersta vikt. Det måste vara staten och icke kommunerna eller de enskilda, som skall svara för kostnaderna härför. Ett bifall till veterinärstyrelsens förslag skulle emellertid i och för sig medföra, att de kostnader som vissa berörda kommuner nu ha att utgöra, sedan de med veterinärstyrelsens medgivande inrättat extra veterinärdistrikt, överflyttas på staten.

Det kan icke vara riktigt att under det att vissa områden ha tillgång till en med statsmedel avlönad veterinär, andra områden skola med egna medel bestrida motsvarande kostnader. Då allmänna medel för detta ändamål redan utgå, blir här i realiteten fråga endast om överflyttande av utgifterna för detta ändamål från de oftast mindre bärkraftiga kommunerna till staten, vilket vi anse vara i princip riktigt.

Därtill kommer att de kommuner, som på grund av det trängande behovet av inrättandet av dessa extra veterinärdistrikt, härtill varit stimulerade av riksdagens medgivande att nya distrikt skulle inrättas, och följaktligen ansett de vidtagna åtgärderna såsom ett provisorium.

Därest någon eller några av de berörda kommunerna skulle avstå från att anslå sin andel av de härmed förenade kostnaderna, kan frågan för djurägarna inom området komma i ett mycket prekärt läge. De av kommunerna anslagna medlen för inrättande av dessa extra veterinärdistrikt röra sig om belopp mellan 3 och 6 000 kronor inom de olika distrikten, vartill i flera fall kommunerna berett tjänsteinnehavarna vissa andra förmåner.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vi hemställa,

att riksdagen måtte medgiva inrättandet av sju nya ordinarie veterinärdistrikt under budgetåret 1949/50 samt under nionde huvudtiteln, punkten Veterinärstaten: Avlöningar, anvisa de medel, utöver av departementschefen äskade, som bli behövliga för detta ändamål.

Stockholm den 22 januari 1949.

Arvid Jonsson
i Skedsbygd.

Ivar Johansson
i Mysinge.

David Boman
i Stafsund.